

beroeer paa en fuldkommen Mitsforstaaelse. I alle criminelle Sager kan Underdommeren ikke af egen Myndighed anlægge Sag, han kan blot indlede Undersøgelse, og forinden Sag anlægges, skal Amtmanden erklære, om Action skal finde Sted eller ikke; altsaa er her ikke bestemt anderledes, end hvad der gjælder om enhver Criminalsag; men det Særegne er, at man her har ladet den Regel, som gjælder med Hensyn til criminelle Sager, faae Anvendelse paa Politiretsfager. Det er det Hele, men det er alene skeet, fordi man, ved at lade de af denne Lov flydende Retstilfælde gaae over til at blive Justitsfager, vilde gjøre Sagen dyrere og mere vidtløftig for de Paagjældende. Disse to Ting har man villet undgaae, ved med Hensyn til dette Slags Politiefager at anvende en Regel, som ellers kun finder Sted i criminelle Sager. Det er altsaa en forkeert Anskuelse, at man her har villet blande Administrationen anderledes ind i Rettsforfølgningen, end der skeer i hvilkensomhelst anden Criminalsag.

Naar den ærede Taler dernæst har yttret, at der ikke ved denne Lov var vundet Noget paa Lovgivningens Gebeet, saa maa jeg benægte det; saalænge der aldeles ingen bestemt Straf var for Dyrplageri, kunde Dommeren enten sætte en altfor høj eller lav Straf derfor. Ministeriet har troet, at den laveste Straf maatte være, saaledes som i Lovforslaget nu foreslaaet, Bøder indtil 100 Rd.; oprindeligt stod der i Lovudkastet „fra 2 Rd. indtil 100 Rd.“; men i det andet Thing blev det forandret til blot „indtil 100 Rd.“ samt Fængsel paa Band og Brød, idet man ikke har troet, at der kunde være Tilfælde, hvor en højere Straf kunde anvendes. Naar der ikke saaledes var bestemt et Minimum og et Maximum af Straffe, saa stod det til Dommeren ganske vilkaarligt at bestemme dem, men det kunde paa ingen Maade være hensigtsmæssigt. Naar der fremdeles er anket over, at man ikke har søgt at fastsætte Straffe for de enkelte Arter af Dyrplageri, saa maa jeg dertil bemærke, at det er aldeles umuligt; derpaa har ingen Lovgivning indladt sig, idet de fremmede Lovgivelser, som ogsaa have bestemte Straffe for Dyrplageri, have brugt den samme Fremgangsmaade,

som nu er fulgt i nærværende Udcast ved det Tillæg, som er givet Loven i det andet Thing. Dette Tillæg er netop optaget efter de i den af Landsthings-Udvalget afgivne Betænkning nævnte fremmede Love. Det er altsaa slet ikke noget Særegent, at man ikke her har kunnet faae en nærmere Definition eller nærmere Bestemmelse om Dyrplageri og Angivelse af, hvilke Straffe der skulle finde Sted for de forskjellige Arter af Dyrplageri. Det er en Brøst, som alle Landes Lovgivelser, der have fastsat Straf for Dyrplageri, have været underkastede.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgkreds (Grundtvig) iøvrigt bemærkede, at der ved flere Domme ikke var blevet fastsat Straf for Dyrplageri, saa skal jeg dertil kun svare, at disse Domme gif ud fra den bestemte Forudsætning, at der kan finde Straf Sted for Dyrplageri, men at man har frifundet de Vedkommende, fordi det ikke var klart bevist, at de havde noget Begreb om, at de ved den Behandling, de udøvede mod de paagjældende Dyr, havde tilføjet dem nogen Overlast. Naar derimod Dyrplageri bliver optaget i Lovgivningen som et lovbestemt Begreb, saa lovbestemt, som det behøves at være, og saa lovbestemt som en hvilkensomhelst anden Brøde — thi vi have ikke i vor Lovgivning nogen Definition paa nogen Forbrydelse —, saa bliver det Enhvers Sag at overveie, om den Behandling, som han tilføjer sine Dyr, kan henregnes til Dyrplageri eller ikke, og han udsætter sig for Straf, naar han gjør sig skyldig i en Handling, som kan henregnes til Dyrplageri. Hvad angaaer den af den samme ærede Rigsdagsmand foreslaaede Tilføining af Ordet: „offentlig“, saa fandt jeg mig, da jeg før havde Ordet, ikke foranlediget til derom at yttre mig ved denne første Behandling, hvor Lovforslagene i deres Heelhed skulde tages under Overveieelse, medens Uendringer i Enkelthederne først tages under nærmere Drøftelse ved Sagens videre Behandling; men da den ærede Folkethingmand har opfordret mig til at yttre mig derover, maa jeg erklære, at jeg ikke kan billige, at der ved at tilføie Ordet „offentlig“ skulde udelukkes Dyrplagerier, som foregaae saaledes, at det ikke kan betegnes at være foregaaet „offentligt“. Sluttelig skal